

ESCENA 1

Entre bastidors, després d'una funció.

ROBERT: Bona nit, John.

JOHN: Bona nit.

ROBERT: Avui l'hem clavat, l'escena del dormitori.

JOHN: Vols dir?

ROBERT: I tant. *(Pausa.)* Ha anat bé, oi?

En JOHN s'arronsa d'espatlles.

ROBERT: Doncs jo trobo que l'hem clavat.

JOHN: Gràcies.

ROBERT: No t'ho diria, si no.

Pausa.

JOHN: Gràcies.

ROBERT: De res. Si no, no t'ho diria pas.

JOHN: Ha anat molt bé la funció, avui.

ROBERT: Sí que anat bé, sí.

JOHN: Es notava que hi entenien.

ROBERT: És veritat.

JOHN: Era...

Pausa.

ROBERT: Què?

JOHN: ...un públic intel·ligent. No t'ho ha semblat, a tu?

ROBERT: Sí.

JOHN: I molt atent.

ROBERT: Sí, noi. (*Pausa.*) I agut.

JOHN: Mmm.

ROBERT: Sí. (*Pausa.*) I amb criteri.

JOHN: I tant.

ROBERT: Com si haguessin vist l'espectacle (*Pausa.*) des d'un altre nivell. Un altre... Com t'ho diria? Un altre... pla. Un altre nivell de significat. M'explico?

JOHN: Més o menys.

ROBERT: Un nivell superior.

Pausa.

JOHN: Superior.

ROBERT: Sí. Em fa l'efecte que han vist una obra més bona que la que vam assajar.

JOHN: Mmm.

ROBERT: Sí. Què faràs aquesta nit?

JOHN: Ara, vols dir?

ROBERT: Sí.

JOHN: Aniré a fer un volt.

ROBERT: Mmm.

Pausa.

JOHN: I a sopar.

ROBERT: Ah.

JOHN: Estic afamat.

ROBERT: Ah.

JOHN: No he menjat gaire últimament.

ROBERT: Tranquil, ara ja hem estrenat.

JOHN: Sí. (*Pausa.*) Em moro de gana.

ROBERT: Així m'agrada.

Pausa.

JOHN: És com si...

ROBERT: Què?

JOHN: Com si m'hagués guanyat el dret... (*Pausa.*) Anava a dir «de menjar», però no és ben bé això.

ROBERT: Doncs *què?*¹

1 Els mots i els fragments en cursiva ho són del text original. (N. de la t.)

JOHN: Una funció com la d'aquesta nit...

ROBERT: Sí?

JOHN: Sortir allà...

ROBERT: Continua.

JOHN: Em fa sentir realitzat.

ROBERT: Ah. (*Pausa.*) Ja passa a vegades.

Pausa.

JOHN: M'ha agradat molt la teva escena.

ROBERT: Ah, sí?

JOHN: Sí.

ROBERT: Quina?

JOHN: La del tribunal.

ROBERT: T'ha agradat?

JOHN: Sí.

ROBERT: No n'estic gaire content, jo.

JOHN: Per què?

ROBERT: No ha acabat de sortir.

JOHN: Jo l'he vist bé.

ROBERT: Mmm.

JOHN: T'hi he vist bé.

ROBERT: No ha acabat de sortir, avui.

JOHN: Doncs no s'ha notat.

ROBERT: No?

JOHN: No.

ROBERT: Mmm.

JOHN: L'escena del *metge*...

ROBERT: Sí?

JOHN: ...potser l'he trobat una mica...

ROBERT: Sí?

JOHN: No ho sé...

ROBERT: Què? L'has trobat una mica què, l'escena del metge?

Pausa.

JOHN: Crispada.

Pausa.

ROBERT: L'has trobat crispada?

JOHN: No em facis cas.

ROBERT: Em refio del teu criteri.

JOHN: Deixa-ho estar. Fa dies que no estic gaire fi..., que menjo poc i sense gana...

ROBERT: Així que t'ha semblat crispada, eh?

JOHN: Potser sí que m'ho ha semblat. Una mica.

ROBERT: *Excessivament* crispada?

JOHN: No, no tant com això.

Pausa.

ROBERT: Tota l'escena?

JOHN: No, no. No. Tota, no.

ROBERT: Doncs què?

JOHN: Un tros. Només un tros.

ROBERT: M'agradaria que m'ho diguessis, si l'has trobat tota crispada.

JOHN: Només és una opinió (*sobre una part de l'escena*),² i tot plegat estem parlant d'una *paraula*...

Pausa.

ROBERT: Sí.

JOHN: Em sap greu si ha semblat que...

ROBERT: No passa res. Valoro molt la teva opinió.

JOHN: Sí. Ja ho sé, ja.

ROBERT: Els joves..., el teatre del futur...

Pausa.

JOHN: Sí.

ROBERT: Tots dos o només jo?

² Alguns fragments de diàleg apareixen entre parèntesis per marcar un petit canvi d'actitud del personatge que parla, com si per un moment adoptés un posat més introspectiu. (N. de l'a.)

JOHN: És clar que no. Ja t'he dit que a *tu* t'he trobat brillant.
(*Pausa.*) És *ella* la que no hi estava bé.

ROBERT: Tu també ho has notat, eh?

JOHN: Home.

ROBERT: Ja. Ho has notat, eh?

JOHN: I tant.

ROBERT: Sobretot aquesta nit, oi?

JOHN: Aquesta nit especialment.

ROBERT: Sí. (*Pausa.*) Especialment aquesta nit.

JOHN: Sí.

ROBERT: Interessant. (*Pausa.*) Sí.

JOHN: No sé com hi pots treballar, amb aquesta dona. (*Pausa.*)
I a sobre, treballar-hi *tan* bé...

ROBERT: Es fa el que es pot.

JOHN: És admirable.

ROBERT: El teatre és això.

JOHN: Em trec el barret, de veritat.

ROBERT: Gràcies, noi.

JOHN: De res.

Pausa.

ROBERT: Aquí s'hi ve a treballar. I tothom fa la feina com millor en sap, aportant-hi la seva experiència, amb sentit

comú... És una qüestió de camaraderia..., de bona predisposició..., de professionalitat... De compartir les eines..., la manera de fer.

JOHN: No, no, és d'envejar.

ROBERT: Gràcies. (*Pausa.*) El que no puc suportar és l'histrionisme.

JOHN: Mmm.

ROBERT: La dicció ampul·losa i aquelles pauses interminables encara les tolero.

JOHN: Sí.

ROBERT: Les posturetes i els gestos afectats, doncs, mira, puc fer veure que no els veig.

JOHN: Sí.

ROBERT: Però l'histrionisme...

JOHN: Sí.

ROBERT: És que em fa mal al cor.

JOHN: Ja ho sé.

ROBERT: On és l'ànima..., la humanitat?

JOHN: Ja.

ROBERT: I l'empatia?

JOHN: Això.

ROBERT: Si pogués, la mataria, aquella mala puta.

JOHN: No val la pena enfadar-s'hi.